

Și se întorc, iar, mugurii-n cuvinte

Geoserafim

Și se întorc, iar, mugurii-n cuvinte
Din seva iernii care a trecut,
Cu noi poeme peste vechi morminte
Și cu lumini ce-odată ne-au durut.

Și iarba crește viguroasă-n sânge
Pe munți de clorofilă noi urcăm,
Iar ochii noștri nu mai știu a plânge,
Când, pe-ntuneric, inimi căutăm

Să umplem cu iubire primăvara,
Ce umblă, în tăcere, prin grădină
Și-adoarme neștiută, frântă, seara
Pe-un gineceu de floare de sulfină.

Din vis în vis, ea intră-n viața noastră
Și nu mai vrea să plece vreodată',
Dar sora ei în rochie albastră
Ne cheamă-n dansul ei nevinovat

Să ne arate plajele comune
Acolo unde pescărușii mor
Cu fiecare toamnă, în genune,
Strigând, zadarnic, după ajutor.

Iar viscolul va scrie alte drame
Pe țărmurile triste, argintii,
De unde zeci de bărci cu mii de mame
Se duc să nască,-n larg, cârmaci-copii ...